Tc 170_02

Χιονίζει βρέ-
χιονίζει βρέχει στα-να βουνά και θάλασσες βαρκίζουν
πολλά καρά-να-βια το γιαλό
πολλά καρά-
πολλά καράβια το-νο γιαλό όλα στην άκρη δέρνουν
ένα καρά-να-βι χιώτικο
ένα καρά-
ένα καράβι χιώ-νο-τικο μέσα στη μέση δέρνει
το δέρ’ νότος το δέρ’ βοριάς
το δέρ’ νότος
το δέρ’ νότος το δέ-νε-ρ’ βοριάς το δέρ’ ανατολίτης.
Δε σε φοβά-να-μαι βρε βοριά.
(συνεχίζει απαγγέλοντας)
«Δε σε φοβάμαι βρε βοριά και σένα ντελή νότο
έχω πανιά μεταξωτά άγκυρα σιδερένια
έχω και το ναυτόπουλο που σκίζει τον αέρα
όταν θέλει να ανεβεί -*λέει*- γελάει και τραγουδάει
κι όταν θέλει να κατεβεί κλαίει κι αναστενάζει
-*το ρώτησαν το ναυτόπουλο*-
Γιατί κλαίς ρε ναυτόπουλο γιατί αναστενάζεις.
Είδα τον ήλιο π’ άστραψε και το φεγγάρι εχάθη».